

Tekortgeschoten

Er waren al eerder signalen, waardoor ik vermoedde dat hij homo zou kunnen zijn. Waarom ik hem opnieuw in de steek liet. Toch stak ik mijn kop in het zand. Ik wilde het niet weten. In plaats van een eerlijk moeder-zoongesprek erover te starten. Ik vermoedde al lang hoe het zat en toch deed ik niets om onze zoon te helpen. Ik wilde zijn homoseksualiteit niet weten of erkennen. Waarom ik hem opnieuw in de steek liet.

Zoals ik al schreef, vermoedde ik het al best lang. Hij voelde zich het meest thuis bij meiden. Zijn kinderfeestjes werden veelal bezocht door lieve, schattige meisjes. Per gratie en onder wat moederlijke dwang werden er ook een paar jongens gevraagd. Ik vond het gewoon niet kunnen dat er alleen maar meiden kwamen. Nu zou ik er blij mee zijn! Maar dan als huwelijkspartner (zucht).

Al jong wilde hij niet zo veel van jongens weten (dat is nu dus wel anders). Voetballen en andere echte jongensspelletjes waren niet aan hem besteed. Een potje vechten? No way! En toen flitste het ook weleens door me heen: hij zal toch niet. Nee, natuurlijk niet! Hij was gewoon niet zo'n drukteschopper en zat, hing, lag liever met een boek heerlijk op de bank. Dat was helemaal oké. Niet meer over nadenken, niet meer aanroeren, kop in het zand en er gewoon het beste van

hopen. En bidden... God, hij is toch niet? Nee, niet meer aan denken. Klaar!

We leefden gewoon verder.

Wij wel, maar hij begon aan zijn worsteling. Zijn zoektocht naar zijn identiteit en later de strijd om anders te worden dan hij was. Een eenzame strijd, omdat wij hem er niet bij konden helpen. Ik neem het mezelf kwalijk dat ik er nooit echt naar gevraagd heb. Hierin ben ik tekortgeschoten als moeder. Waarom ik hem weer in de steek liet? Ik wilde geen gedoe, gewoon huisje-boompje-beestje.

Niet dat ik iets aan zijn geaardheid had kunnen veranderen, maar ik had naast hem kunnen staan. Dat had voor hem gebeurd in eenzaamheid. Ik heb hiervan geleerd, dat je de beerput beter kunt opentrekken en wat je dwarszit naar buiten brengen dan het laten sudderen in het donker.

In de vakantie van 2016 merkte ik aan zijn gedrag dat er nog steeds iets niet helemaal lekker zat. Dit was opnieuw aanleiding tot een gesprek waarin hij aangaf dat hij worstelde met zijn seksuele identiteit en dat hij niet wist of hij homo of hetero was. Het was een intensief, goed gesprek. De hoed en de rand werden benoemd. Mijn hart zakte tijdens dit gesprek wel in mijn schoenen. Ik wist het op dat moment zeker: hij is homo!

Pragmatisch als ik ben, besloot ik samen met hem om een hulpverlener te zoeken en middels een

gesprek te kijken wat zijn geaardheid is. Zo gezegd, zo gedaan. Hoe onnozel en dom was dat. Alsof ik met één gesprek al zijn gevoelens kon laten analyseren en dat dit dan bepaalde wie en hoe hij was. Hij had een gesprek met een deskundige en er kwam uit dat hij biseksueel was. Hij had homo-gevoelens, maar zag zijn toekomst voor zich met vrouw en kinderen. Hij was hetero genoeg om te kunnen kiezen. Ik was helemaal opgelucht. Daar bleef het echter niet bij.

Tekortgeschoten, omdat het alternatief niet in mijn leven paste. Er kwam nog een heel vervolg. En weer liet ik onze zoon in de steek en verstopte ik mijn gevoel dat hij homo is. Ik wilde het niet weten. Hij kon kiezen. Makkelijk zat. Hij is christen, dus hij kiest voor een meisje. Punt uit. Wist ik veel...

Annet van Ballegooijen